

Sygn. akt II K 861/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Brzegu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Kacan – Skrzyńska

Protokolant: st. sek. sąd. Lilianna Kupis

W obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Brzegu – Damiana Pownuk

Po rozpoznaniu w dniu 25.03.2014r., 29.10.2014r., 13.05.2015r., 03.09.2015r. w Brzegu

Sprawy

A. S. (1)

c. B. i K. zd. N.

ur. (...) B.

Oskarżonej o to, że:

1. w dniu 8 marca 2013r. około godz. 23:30 w B., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. (1) brała udział w pobiciu E. G. (1) w ten sposób, że podeszła do wymienionej, złapała ją za włosy i przewróciła na ziemię, po czym uderzała kolanem w głowę oraz po karku i nogach wyzywając przy tym pokrzywdzoną słowami wulgarnymi, czym spowodowała u wymienionej obrażenia w postaci siniaków na nogach i obrzęku powłok tyłu głowy i naraziła tym E. G. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuściła się publicznie i z oczywiście błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

T. P. (1)

s. A. i L. zd. P.

ur. (...) B.

o to, że :

2. w dniu 8 marca 2013r. około godz. 23:30 w B. woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. brali udział w pobiciu T. G. w ten sposób, że uderzali wymienionego kijami baseballowymi po całym ciele powodując tym obrażenia w postaci bolesności kolan, lewej ręki i pleców i narazili tym T. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 159 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

3. w dniu 8 marca 2013r. około godz. 23:30 w B., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) brał udział w pobiciu E. G. (1) w ten sposób, po tym jak A. S. (1) podeszła do wymienionej, złapała

ją za włosy i przewróciła na ziemię oraz uderzyła kolanem w głowę oraz po karku i nogach wyzywając przy tym pokrzywdzoną słowami wulgarnymi on podszedł do pokrzywdzonej i uderzył ją pięścią w twarz, czym spowodowali u E. G. (1) obrażenia w postaci siniaków na nogach i obrzęku tyłu głowy i narazili tym wymienioną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywście błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

T. M.

s. R. i J. zd. O.

ur. (...) B.

o to, że :

4. w dniu 8 marca 2013r. około godz. 23:30 w B. woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. (1) brali udział w pobiciu T. G. w ten sposób, że uderzali wymienionego trzymanymi w rękach niebezpiecznymi narzędziami w postaci kijów baseballowych po całym ciele powodując tym obrażenia w postaci bolesności kolan, lewej ręki i pleców i narazili tym T. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywście błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 159 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

5. w okresie od listopada 2012r. do 30 września 2013r. w B., woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy orzeczeń Sądu Rejonowego w Brzegu, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie małoletnich dzieci: W. M. alimentów w kwocie 800 zł miesięcznie oraz W. i M. S. alimentów w kwocie po 250 zł miesięcznie na każde dziecko, czym naraził małoletnich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych oraz zmuszając w ten sposób do korzystania z pomocy osób trzecich i Skarbu Państwa ,

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk

I. uznaje oskarżoną **A. S. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku z tym , iż z opisu czynu eliminuje charakter chuligański oraz przyjmuje , iż oskarżona uderzała nogą a nadto przyjmuje , iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 158 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 i za to na podstawie art.158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej **A. S. (1)** na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. uznaje oskarżonego **T. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku z tym , iż z opisu czynu eliminuje charakter chuligański przyjmując , iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 159 kk i za to na podstawie art.159 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznaje oskarżonego **T. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku z tym , iż z opisu czynu eliminuje charakter chuligański oraz przyjmuje , iż oskarżona uderzała nogą a nadto przyjmuje , iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 158 § 1 kk i za to na podstawie art.158 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt III i IV wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu **T. P. (1)** karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ,

VI. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu **T. P. (1)** na okres próby 3 (trzech) lat,

VII. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku z tym , iż z opisu czynu eliminuje charakter chuligański przyjmując , iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 159 kk i za to na podstawie art.159 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku z tym , iż z opisu czynu eliminuje W. M. tj. przestępstwa z art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art.209 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt VII i VIII wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu **T. M.** karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności ,

X. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt IX wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu **T. M.** na okres próby 4 (czterech) lat,

XI. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonych **A. S. (1)** , **T. P. (1)** obowiązek zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonej E. G. (1) w wysokości po 500 (pięćset) złotych,

XII. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonych **T. M. i T. P. (1)** obowiązek zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonego T. G. w wysokości po 500 (pięćset) złotych,

XIII. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci drewnianej pałki – kij baseballowy , czarnej pałki - kij baseballowy opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz 56/13

XIV. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 143,30 (sto czterdzieści trzy zł 30/100) zł tytułem zwrotu 1/3 kosztów procesu oraz opłatę w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych od oskarżonej A. S. (1), opłatę w wysokości po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych od oskarżonego T. P. (1) i oskarżonego T. M..

Sygn.. akt II K 861/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 08.03.2013 r. pokrzywdzona E. G. (1) przebywała w towarzystwie swojego konkubenta pokrzywdzonego T. G. , w jego mieszkaniu przy ul. (...) . Spożywali alkohol. Około godziny 22.00 T. G. udał się do sklepu monopolowego przy ulicy (...) , pokrzywdzona zaś zeszła za nim i udała się do klatki schodowej gdzie mieszkał konkubent aby tam na niego poczekać . W klatce był wówczas jeszcze znajomy K. N. , z którym zaczęła pokrzywdzona rozmawiać . W tym czasie do T. G. podjechali samochodem marki O. (...) oskarżeni A. S. (1) , T. M. i T. P. (1) . Z samochodu wyszli oskarżeni T. M. i T. P. (1). Oskarżeni zwrócili się do pokrzywdzonego słowami gdzie dzwonisz konfidencie, co się patrzysz konfidencie” . Po chwili wrócili do swojego samochodu i z bagażnika wyciągnęli kije baseballowe i zaczęli iść w stronę pokrzywdzonego . Widząc to pokrzywdzony zaczął uciekać w kierunku swojej klatki schodowej . Oskarżeni jednak złapali pokrzywdzonego i zaczęli uderzać go kijami po nogach i rękach - wówczas pokrzywdzony rękami zasłaniając głowę oraz po plecach . Ciosy pokrzywdzonemu zadawali obaj oskarżeni. Pokrzywdzony wyrwał się i uciekł do sklepu . Oskarżeni zaś odjechali . Po chwili ponownie podjechali oskarżeni tym samym samochodem . Z pojazdu wybiegli oskarżeni i zaczęli biec w stronę T. G. . Z pojazdu wysiadła również oskarżona A. S. (1) , podeszła do pokrzywdzonej i złapała ją za włosy ,w wyniku czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię , po czym kiedy pokrzywdzona leżała na ziemi, oskarżona uderzała ją nogą w głowę , w nogi i w kark , jednocześnie wyzywając słowami wulgarnymi „ kurwa” i innymi . W tym czasie podszedł do pokrzywdzonej T. M. i powiedział aby oskarżona S. przestała . E. G. (1) wstała

z ziemi i w tym momencie oskarżony T. P. (1), który podszedł do pokrzywdzonej, zadał jej cios pięścią w twarz. Oskarżeni zaraz potem wsiedli do samochodu i odjechali. Gdy pokrzywdzeni chcieli udać się do domu, ponownie podjechali oskarżeni i ponownie zaczęli gonić pokrzywdzonego jednak ostatecznie zaniechali dalszego pościgu za pokrzywdzonym i oddalili się. W tym czasie nadjechał radiowóz, funkcjonariusze wraz z pokrzywdzonymi udali się za sprawcami, po czym pokrzywdzeni wskazali funkcjonariuszom oskarżonych, którzy byli niedaleko miejsca zdarzenia.

Ze związku z J. S. oskarżony T. M. posiada dwójkę małoletnich dzieci W. S. i M. S. Mimo orzeczonego obowiązkułożenia na ich utrzymanie oskarżony w okresie listopad 2012 do 30 września 2013 roku niełożył na ich utrzymanie, nawet niewielkich kwot, nie utrzymywał kontaktu z dziećmi, nie odwiedzał ich, nie kupował prezentów. Matce małoletnich w utrzymaniu dzieci pomagał finansowo mąż i rodzina. Ponadto pobierała alimenty z Funduszu Alimentacyjnego.

Oskarżony T. M. ma jeszcze jedno dziecko ze związku z A. C. – małoletnią W. M. ur. (...). W przeciwieństwie do małoletniej W. i M., z W. oskarżony utrzymywał w powyższym okresie kontakt, w miarę swoich możliwości przekazywał małoletniej niewielkie kwoty pieniężne, prezenty.

W powyższym okresie T. M. nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy. Zamieszkiwał z matką, nie dokładał się jednak do opłat. Pracował dorywczo osiągając dochód w granicach 800 złotych.

Dowód: zeznania świadka: E. G. (1) k. 12-13, 24-25, 358, 359, 480-481, T. G. k. 16-18, 26-27., 55, 359, G. K. k. 61, 286, K. S. k. 132, 287, P. C. k. 185, 287, R. S. k. 75, 287, protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, 2-6, protokół zatrzymania rzeczy, protokół oględzin k. 76, materiał pogładowy k. 77-78, akty urodzenia k. 128-130, decyzja urzędu miasta 135-146, zaświadczenie (...) -149, pismo UP k. 154-156, pismo komornika k. 158, zaświadczenie ZUS k. 193

W wyniku zdarzenia pokrzywdzona E. G. (1) doznała obrażeń w postaci siniaków na nogach i obrzęku powłok tyłu głowy, u pokrzywdzonego zaś powstały obrażenia w postaci bolesności kolan, lewej ręki i pleców. Jak wskazał biegły obrażenia powyższe mogły powstać w czasie i okolicznościach podanych przez pokrzywdzonych. Jednocześnie wskazał przy tym, iż zadanie ciosu kolanem w warunkach wskazanych przez pokrzywdzoną jest możliwe ale nienaturalne, o wiele łatwiej zadać cios stopą, zaś urazy kolanem w ograniczonej powierzchni ciała, na której można przykłęknąć, przykucnąć. Obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7.

Dowód: opinie biegłego sądowego k. 72, 480-481

Oskarżona A. S. (1) nie przyznała się do popełnienia czynu podnosząc, iż to pokrzywdzona gdy oskarżona weszła ze sklepu, zaczęła ją wyzywać, wówczas oskarżona również skierowała pod jej adresem wyzwiska. Nie widziała aby w tym dniu koledzy bili kogokolwiek. W toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia czynów korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Oskarżony T. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia czynu pobicia pokrzywdzonego, nie przyznał się do czynu na szkodę E. G. (1). W toku kolejnego przesłuchania przyznał się do obu stawianych zarzutów. Jednocześnie odmówił składania wyjaśnień. W toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia czynów korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Oskarżony T. M. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednocześnie odmówił składania wyjaśnień. W toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia czynów korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Wyjaśnił jedynie, że pracował wówczas dorywczo nie osiągając nawet 800 złotych. Pieniądze przekazywał małoletniej W. i utrzymywał z nią kontakt.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonej A. S. (1) k. 31, 110, 285, wyjaśnienia oskarżonego T. P. (1) k. 46-47, 81-83 , 285 ,
wyjaśnienia T. M. k. 36-37 , 198-200 , 286

Oskarżona A. S. (2) posiada wykształcenie średnie – kasjer , prowadzi działalność gospodarczą z wynagrodzeniem
rzędu 2000 zł , matka 2 dzieci , zasądzone ma alimenty w wysokości 900 zł. , karana, zdrowa fizycznie , nie leczona
psychiatrycznie .

Oskarżony T. P. (1) , posiada wykształcenie zawodowe - ślusarz , osiąga dochód rzędu 3500 zł. , ojciec jednego
dziecka , karany , zdrowy fizycznie , nie leczony psychiatrycznie.

Oskarżony T. M. posiada wykształcenie zawodowe - ślusarz , osiąga dochód rzędu 800 zł. z prac dorywczych , ojciec
3 dzieci , karany , zdrowy fizycznie , nie leczony psychiatrycznie.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonych k. 385

karta karna k.444-447

Sąd zważył co następuje

Patrząc przez pryzmat materiału zebranego w sprawie sprawstwo i wina oskarżonych A. S. (1) , T. P. (1) i T. M. w
zakresie zarzucanych im czynów nie budzi wątpliwości .

Dokonując ustaleń w sprawie sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków w osobach E. G. (2) , T. G. ,
K. S. , R. S. , P. C. , J. M. -te złożone po raz pierwszy . Posiłkował się również zeznaniami G. K., protokołami użycia
urządzenia kontrolno – pomiarowego , materiałem pogładowym , protokołem zatrzymania rzeczy , oględzin , oraz
pozostałą zebraną w sprawie dokumentacją . Istotna przy czynieniu ustaleń była również opinia biegłego – sądowego .

W zakresie czynów popełnionych w dacie 8 marca 2013 roku dając wiarę relacjom pokrzywdzonych , sąd nie dostrzeża
powodów dla jakich świadkowie mieliby kreować fałszywy obraz zdarzeń . Są to osoby obce dla oskarżonych . Relacje
tychże świadków korelują ze sobą , uzupełniają się wzajemnie tworząc logiczną całość . Na samym początku wyraźnego
zaakcentowania wymaga , iż zajście miało dynamiczny charakter , pokrzywdzeni byli pod wpływem alkoholu , stąd
niektóre nieścisłości w relacjach świadków. Nie miało to jednak dla sądu znaczenia przy ocenie wiarygodności ich
zeznań , tym bardziej , iż co do faktów istotnych świadkowie relacje złożyli tożsame , uzupełniając je o niektóre
okoliczności w toku dalszych przesłuchań . Co istotne z wersją przez nich podaną korelują powstałe obrażenia ,
ujawnione podczas kontroli w samochodzie kije baseballowe , w końcu relacja jaką złożyli interweniującemu
funkcjonariuszowi – tożsama z przebiegiem na jaki później wskazali oraz zaobserwowany przez funkcjonariusza u
pokrzywdzonej jeden ze śladów pobicia. Jak wskazał w swojej opinii biegły obrażenia powstać mogły właśnie w czasie
i okolicznościach podanych przez pokrzywdzonych. W tym miejscu wyjaśnienia natomiast wymaga poczyniona przez
sąd modyfikacja opisu czynu w zakresie przyjęcia , iż oskarżona A. S. (1) uderzała nogą w głowę oraz po karku i nogach .
Przede wszystkim Sąd zwraca uwagę iż sam biegły słuchany uzupełniając podkreślał nienaturalny (choć możliwy)
mechanizm doznania obrażeń kolanem , wskazując , iż urazy kolanem powstają w ograniczonej powierzchni ciała
na której można przykłęknąć , przykucnąć . Sama pokrzywdzona akcentowała zaś , iż była pod wpływem alkoholu ,
obracała się w czasie zadawania jej ciosów . Dlatego też w ocenie Sądu , idąc za tym co zeznał biegły obrażenia
zadawane były nogą (jej różnymi częściami) . Sama pokrzywdzona zaś z uwagi na dynamiczny przebieg ale i alkohol
pod wpływem którego była, niewłaściwie wskazała na samo kolano – być może też w ten sposób odbierała przebieg
zdarzenia .

Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności relacji świadka N. , który zaslaniając się problemami z pamięcią ,
zeznał iż takiej sytuacji nie pamięta , dodając jednak przy tym , iż później ktoś na ulicy mówił o fackie pobicia. Przede
wszystkim jego relacja jest odosobniona i nie tylko nie koreluje z relacjami pokrzywdzonych ale i stwierdzonymi zaraz
po zdarzeniu obrażeniami . Co istotne przy tym sami oskarżeni T. P. (1) i M. przyznali się do czynu zatem i z tymi
oświadczeniami relacja N. stoi w sprzeczności. Organ orzekający nie znajduje przy tym powodu dla jakiego oskarżeni

mieliby kreować na etapie postępowania przygotowawczego fałszywy i niekorzystny dla siebie obraz zdarzeń . Dlatego też wyjaśnienia oskarżonych w których do czynów nie przyznali się sąd traktuje jako przyjętą prawem linię obrony . To samo tyczy się wyjaśnień A. S. (1) , która do czynu nie przyznała się, a które to wyjaśnienia nie korelują poza relacjami samych pokrzywdzonych także z wyjaśnieniami oskarżonych w zakresie przyznania się do czynów , a którym sąd dał wiarę . Sąd traktuje wyjaśnienia A. S. (1) jako przyjętą linię obrony .

A zatem analiza źródeł dowodowych wskazuje , iż oskarżeni w dniu 8 marca 2013 roku dopuścili się na szkodę E. G. (1) i T. G. zarzucanych czynów w sposób opisany w stanie faktycznym. Okoliczności odnośnie zakresu obrażeń Sąd ustalił w oparciu o jasną , logiczną i nie zawierającą sprzeczności opinię biegłego .Również treść zeznań świadków , w oparciu o które Sąd budował ustalenia , wskazuje na przewagę napastników jaka wynikała nie tylko z ich przewagi liczebnej ale również z przewagi siłowej ,a która swój finał znalazła w poniesionych obrażeniach. .Zatem okoliczności sprawy świadczą jednoznacznie ,iż oskarżeni biorąc udział w opisanym zdarzeniu ,a których udział w zdarzeniu o czym mowa powyżej nie budzi wątpliwości , zachowaniem swoim wyczerpali znamiona przestępstwa stypizowanego w treści art. 158 § 1 kk – w odniesieniu do A. S. i T. P. , treści art. 159 kk – w odniesieniu do T. P. i T.M. . Wzięli oni bowiem udział w czynnej napaści na pokrzywdzonych , przy czym po stronie oskarżonych istniała przewaga . Zaakcentowania wymaga , iż dla przyjęcia udziału w pobiciu nie jest konieczne aby konkretna osoba zadała innej osobie określony cios . Do przyjęcia uczestnictwa w pobiciu wystarczy „ świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiej osoby lub grupy osób przeciwko innemu człowiekowi .Podmiotem czynu jest każdy kto w jakikolwiek sposób bierze udział w pobiciu niezależnie od tego , czy jego osobisty udział wykazuje cechy działania niebezpiecznego dla życia człowieka bądź zdrowia . Z okoliczności sprawy jednoznacznie zaś wywieść można , iż w sposób świadomy , biorąc w zajęciu czynny udział wszyscy napastnicy obejmowali działania innych , działali w sposób umyślny, ze świadomością bezpośrednich zagrożeń wynikających z zajęcia . Sposób działania , miejsce zadawania i sposób zadawania ciosów świadczą zaś o niebezpiecznym charakterze zdarzenia w którym pokrzywdzeni narażeni byli na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia albo życia a co potwierdzają faktycznie poniesione przez pokrzywdzonych obrażenia o jakich mowa w wydanej opinii. Użycie zaś kijów bejsbolowych- niebezpiecznych przedmiotów , pociąga za sobą przyjęcie kwalifikacji z art. 159 kk . Natomiast nie sposób zgodzić się z oskarżycielem , patrząc przez pryzmat towarzyszących zdarzeniu okoliczności , poprzedzających zdarzenie treści słów artykułowanych do pokrzywdzonego a wskazujących na jakies kierowane pretensje, a inicjujących przebieg całego zdarzenia również z udziałem pokrzywdzonej E. G. (1), iż czyn ten miał charakter chuligański . Brak bowiem w ocenie Sądu elementu działania bez powodu czy też z oczywiście błahego powodu.

Ponadto T. M. wyczerpał dyspozycję art. 209 par 1 kk na szkodę małoletnich W. i M. S. , nie zaś W. M..

Przechodząc do zarzutu niealimentacji , nie budzi wątpliwości , iż na oskarżonym T. M. ciążył wynikający nie tylko z orzeczenia sądu ale i z mocy ustawy obowiązek alimentacyjny wobec córek i syna . Dalej , jak wynika nie tylko z wyjaśnień samego oskarżonego ale i zeznań świadków J. M. , P. C. oskarżony w okresie objętym zarzutem interesował się małoletnią W. , kupował drobne prezenty , dawał małoletniej drobne pieniądze , spotykał się z córką . Odnosząc się do zeznań P. C. Sąd w tym miejscu wyjaśnia , iż walor wiarygodności przyznał relacji jaką złożył tenże świadek w toku postępowania sądowego . Świadek bowiem logicznie wyjaśnił sprzeczność w złożonych relacjach , uzasadniając ją brakiem wiedzy na etapie postępowania przygotowawczego , a którą uzyskał już po pierwszym przesłuchaniu od samej małoletniej . Tym bardziej że relacja tegoż świadka – który nie jest osobą bliską dla oskarżonego , nie jest zainteresowany w korzystnych rozstrzygnięciu dla oskarżonego sprawy, koreluje z relacją samego oskarżonego. Do wyczerpania znamion przestępstwa niealimentacji koniecznym staje się wykazanie , iż zobowiązany do alimentacji uchylał się uporczywie od wykonywania ciężącego obowiązku opieki nad małoletnimi przez niełożenie na ich utrzymanie . A zatem czynu określonego w tym przepisie dopuszcza się ten tylko , kto mógłby wykonać ciężący na nim obowiązek , ale nie czyni tego mimo realnych możliwości , nie dopełnia go ze złej woli . W pojęciu uchylania się zawarty jest negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do nałożonego na nią obowiązku , musi dochodzić przy tym do wielokrotnych takich zachowań . Powyżej czynione ustalenia wskazują , iż oskarżony wobec małoletniej W. realizował obowiązek alimentacyjny w części. Dlatego też dokonano odpowiedniej modyfikacji stawianego zarzutu . Nie sposób jednak odnieść tego samego do pozostałej dwójki małoletnich dzieci .

Brak bowiem jakiegokolwiek dowodu aby oskarżony choć częściowo w miarę swoich możliwości realizował obowiązek alimentacyjny wobec nich . Zresztą sam oskarżony potwierdził tak poczynione ustalenia . Oskarżony pracował dorywczo i choć w niewielkim stopniu mógł obowiązek ten spełnić , zaznaczając w ten sposób swoją dobrą wolę . Sąd wypełnił znamiona przestępstwa niealimentacji . Wymierzając karę oskarżonym A. S. (1) , T. P. (1) i T. M. Sąd miał na uwadze dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary zawarte w dyspozycji art. 53 kk . Baczył bowiem by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu z drugiej zaś strony by spełniła swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze wobec oskarżonych a nadto swoje cele w zakresie prewencji ogólnej . Adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości oraz spełniająca cele jakie stawia karze art. 53 kk zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonej A. S. (1) jest kara 6 miesięcy pozbawienia wolności .Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę okoliczność zdarzenia ,ciosy jakie zadawała a jakie można było zindywidualizować , w końcu poprzednią karalność lecz za inne rodzajowo przestępstwo . Te same okoliczności oraz dotychczasowa jego karalność legły u podstaw wymierzenia oskarżonemu T. P. (1) kary 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 159 kk i kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 kk . Podobnie sposób zachowania oskarżonego T. M. , okoliczności zdarzenia oraz obrażenia jakie w wyniku zdarzenia odniósł pokrzywdzony, a także okres niealimentacyjny oraz towarzyszące temu okoliczności , jak również jego dotychczasowa kilkukrotna karalność kształtowały wymiar orzeczonej kary za czyn stypizowany w treści art. 159 kk w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 209 kk w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności . Uznać należy, iż kary we wskazanych wymiarach są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu , pozwolą sprawcom na zrozumienie błędnego postępowania i uniknięcia w przyszłości podobnych czynówWymierzając kary łączne pozbawienia wolności T. P. (1) w wymiarze 1 roku i T. M. w wymiarze 11 miesięcy Sąd uznał , iż kary w tym wymiarze odpowiadają potrzebie resocjalizacyjnej .

Zarazem Sąd uznał, iż wobec oskarżonych zachodzą przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary i zastosował tenże środek probacyjny.. Treść art. 58 §1 kk podpowiada ,iż kara bezwzględna pozbawienia wolności ma stanowić ostateczność , gdy inna nie jest w stanie swej roli spełnić . Odnośnie oskarżonej S. i oskarżonego T. P. (1) to co determinuje zastosowanie instytucji dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w niniejszej sprawie to przekonanie Sądu, patrząc na młody wiek oskarżonych oraz patrząc przez pryzmat dotychczasowej jednokrotnej karalności, iż dla wdrożenia oskarżonych do przestrzegania porządku prawnego ,nie jest konieczne wymierzenie kary izolacyjnej , przeciwnie cel ten zrealizuje danie oskarżonym jeszcze jednej szansy na poprawę swojego zachowania w warunkach wolnościowych, mimo poprzednich skazań . Przechodząc natomiast do oskarżonego T. M. , Sąd decydując się na warunkowe zawieszenie wykonania kary nie tracił z pola widzenia poprzedniej karalności oskarżonego . Miał jednak również na uwadze , iż poza czynem prawomocnie osądzonym w dacie 06.04.2011 roku pozostałe dotyczą przestępstw z art. 178akk . Tu także sąd wyraża przekonanie , iż dla wdrożenia oskarżonego M. do przestrzegania porządku prawnego ,nie jest konieczne wymierzenie kary izolacyjnej , przeciwnie cel ten zrealizuje danie oskarżonemu jeszcze jednej szansy na poprawę swojego zachowania w warunkach wolnościowych, mimo poprzednich skazań.

Wymierzając oskarżonym okresy próby , A S. – 2 lata , T. P. 3 lata i T. M. 4 lata , Sąd uznał , iż okresy te będą odpowiednim czasem weryfikacji postawionej wobec nich pozytywnej prognozy kryminologicznej .

W oparciu zaś o treść art. 46 § 2 kk ,wobec złożonego wniosku sąd orzekł obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w wysokości 500 zł od każdego z oskarżonych . Orzeczenie przepadku uzasadnia powołany przepis . Sytuacja majątkowa determinuje zaś orzeczenie w zakresie kosztów .